

ע"פ 7786/21 - אליאור אזמה, אמיר סאלם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7786/21

ע"פ 7814/21

ע"פ 8424/21

לפני:

כבוד הנשיאה א' חיות

כבוד השופט א' שטיין

כבוד השופט ח' כבוב

אליאור אזמה

אמיר סאלם

המערער בע"פ 7786/21

והמשיב 2 בע"פ 7814/21:

המערער בע"פ 8424/21

והמשיב 1 בע"פ 7814/21:

נ ג ד

המשיבה בע"פ 7786/21 ובע"פ מדינת ישראל

8424/21

והמערער בע"פ 7814/21:

ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט ד' פיש) בת"פ

29.09.2021 מיום 48405-08-20

(07.06.2022)

ח' בסיון התשפ"ב

תאריך הישיבה:

עו"ד נתנאל לגמי; עו"ד אלכסי גלפגט
עו"ד עלי אבו לבן; עו"ד סוף פטישי

בשם המערער בע"פ 7786/21
והמשיב 2 בע"פ 7814/21:
בשם המערער בע"פ 8424/21
והמשיב 1 בע"פ 7814/21:

פסק-דין

השופט ח' כבוב:

1. שלושה ערעורים מזה ומזה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי חיפה (כב' השופט ד' פיש) בת"פ 48405-08-20 מיום 29.09.2021 - שני ערעורים על חומרת העונש (ע"פ 7786/21 וע"פ 8424/21); ומנגד, ערעור המדינה על קולתו (ע"פ 7814/21).

במוקד הערעורים שלפנינו ניצבות שתי שאלות מרכזיות - האחת, מהי פרשנותו הנכונה של סעיף 45(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), שעניינו באופן ריצוי עונשי מאסר (בחופף או במצטבר); והשנייה, מקומו של עקרון האחידות בענישה בעת גזירת דינם של מספר נאשמים בגין עבירות שביצעו במסגרת אותה פרשה.

2. אמיר סאלם, המערער בע"פ 8424/21 (והמשיב 1 בע"פ 7814/21; להלן: אמיר), הורשע על-פי הודאתו בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בצוותא), והושת עליו עונש של ארבע שנות מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית; ואליאור אזמה, המערער בע"פ 7786/21 (והמשיב 2 בע"פ 7814/21; להלן: אזמה), הורשע לאחר הודאתו בעובדות מושא כתב האישום, בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בצוותא) ובנהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, והושת עליו עונש של שלוש שנות מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

3. בעניינה של פרשה זו הוגש גם כתב אישום נפרד לבית המשפט המחוזי חיפה בגדרי ת"פ 48496-08-20 (כב' השופט נ' ג'השאן) (להלן: התיק הנפרד), כנגד משתתף נוסף בביצוע העבירה - אחיינו של אמיר, עאטף עבד אל חמיד (להלן: עאטף). עאטף הורשע על-פי הודאתו בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בצוותא), ובגזר הדין שניתן בעניינו ביום 15.07.2021, הושת עליו עונש של עשרים ושישה חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו) בצירוף ענישה נלווית. על גזר הדין בתיק הנפרד לא הוגש ערעור לבית משפט זה, אולם כפי שיובהר במשך הדברים - קביעות גזר דינו משמשות בסיס מרכזי לנימוקי ערעוריהם של אזמה ואמיר, מדוע יש להקל בעונשם.

4. זה המקום לציין גם, כי טרם נגזר דינם של אזמה ואמיר בהליך מושא הערעורים דנא, ובעודם שוהים במעצר - נגזר דינם של השניים במסגרת הליכים פליליים אחרים שנוהלו כנגד כל אחד מהם (להלן: ההליכים המקבילים). בגדרם של אלו, הושתו על אמיר ועל אזמה עונשי מאסר בפועל - ובעקבות כך נדרש בית המשפט המחוזי בהליך מושא הערעורים כאן, לשאלה אם כלל העונשים יושאו יחד (היינו, בחופף), אם לאו.

עיקרי כתב האישום

5. על-פי עובדות כתב האישום, מספר ימים קודם ליום 05.07.2020, העביר אדם אחר (בשם אמתי חזן) רכב מסוג מיצובישי (להלן: הרכב) לחזקתו של אזמה - אשר רישיון נהיגתו פקע עוד ביום 15.12.2019. בסמוך לכך, החליטו אמיר, עאטף ואזמה לשדוד חנות לממכר תכשיטים ולהמרת מטבע הממוקמת בכפר מנדא (להלן: העסק).

6. כחלק מההכנות לביצוע העבירה, הצטייד עאטף בתיק ובו רעלה, סכין יפנית, אזיקונים מפלסטיק וסרט הדבקה - ובהמשך, נפגש עם אזמה ואמיר בצומת חנתון, לשם הגיעו השניים באמצעות הרכב. במעמד זה הסתיר אמיר במותניו חפץ הנחזה להיות אקדח.

7. בהתקרבם לאזור כפר מנדא (כשאזמה הוא שנוהג ברכב), עצרו השלושה בשטח פתוח והחלו להתארגן לביצוע העבירה. כך, הסתיר עאטף את פניו באמצעות גלבייה ורעלה שחורה, במטרה להידמות לאישה; ואמיר, השתמש בתחבושות על מנת להסתיר את הצלקות שעל ידו השמאלית, וכן חבש לראשו כובע ומשקפי שמש ועטה מסכת בד בכדי להסוות את פניו.

8. לקראת השעה 15:00 הגיעו השלושה לחניה הסמוכה לעסק. בשלב זה, ירדו אמיר ועאטף מן הרכב וצעדו לכיוון העסק, כאשר אזמה נותר להמתין ברכב. במהלך ביצוע השוד שלף אמיר את החפץ שנחזה להיות אקדח, ודרש מבעל העסק ומבנו להגיש לו שקית - לתוכה העביר סכומי כסף גדולים, במטבעות שונים, מן המגירה בה הוחזקו כספי העסק. מיד לאחר מכן, נמלטו אמיר ועאטף לכיוון הרכב, ואזמה הסיע את כל השלושה מהמקום.

9. במהלך מנוסתם נפטרו השלושה מחלק מפרטי הביגוד ששימשו את אמיר ועאטף לביצוע השוד, ואז נסעו למתחם צימרים במושב כלנית - שם חילקו ביניהם את השלל. בסמוך לאחר מכן, הנחה אמיר את עאטף לנסוע לביתו (של אמיר) באשקלון, על מנת להחביא שם את חלקו (של אמיר). ביום 09.07.2020, נמצא הרכב נטוש ביער "עין הכובש" בסמוך לעיר צפת.

גזר דינו של בית משפט קמא

10. ביום 16.03.2021 הורשע אמיר על סמך הודאתו בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בצוותא) לפי סעיפים 402(ב) ו-29 לחוק העונשין; וביום 23.06.2021 הורשע אזמה בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בצוותא) לפי סעיפים 402(ב) ו-29 לחוק העונשין, ובנהיגה ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה) - זאת, לאחר שהודה בעובדות המפורטות בכתב האישום, אך טען נגד סעיף ההרשעה.

11. במסגרת גזר הדין, הדגיש בית המשפט המחוזי את התכנון הקפדני שקדם לביצוע העבירה, ובכלל זאת את חלוקת התפקידים הברורה עליה החליטו המבצעים. כן קבע בית המשפט, כי חלקו של אמיר בביצוע העבירה משמעותי יותר מחלקם של אזמה ועאטף - בהינתן ששימש "הגורם הדומיננטי" במהלך השוד.

12. בית המשפט המחוזי עמד גם על התעוזה הכרוכה בביצוע העבירה - אשר הביאה לפגיעה קשה ברכוש הזולת ובביטחון המסחר, בשים לב לסכומי הכסף המשמעותיים שנשדדו. לצד זאת, נתן בית המשפט המחוזי דעתו גם לכך שבמהלך ביצוע העבירה, לא הופעלה אלימות פיזית כלפי בעל העסק ובנו.

13. בהתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - נקבע כי מתחם הענישה ההולם, הן עבור אמיר והן עבור אזמה, נע בין שנתיים וחצי לחמש שנות מאסר בפועל.

14. בעת קביעת הענישה בגדרי המתחם, הביא בית המשפט המחוזי במניין שיקוליו את מצבם המשפחתי של אמיר ואזמה, את תקופות המעצר הממושכות שריצו וכן את הודאתם - תוך הדגשת משקלה הפחות של הודאת אזמה, שבעניינו ניתנה הכרעת דין מרשיעה. מן העבר השני, הודגש גם עברם הפלילי המכביד של השניים.

15. בשים לב למכלול השיקולים, גזר בית המשפט המחוזי את העונשים הבאים - על אמיר הושתו ארבע שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, לצד שניים עשר חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי בסך 20,000 ש"ח לנפגעי העבירה; ועל אזמה הושתו שלוש שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, לצד שניים עשר חודשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי בסך

20,000 ש"ח לנפגעי העבירה.

בתוך כך, נמנע בית המשפט מלדון בדרישת המדינה לשלילת רישיון נהיגתו של אזמה - וגזר הדין נעדר כל התייחסות לכך.

16. עוד במסגרת גזר הדין, קבע בית המשפט - בהתייחס לחפיפת עונשי המאסר שהוטלו במסגרת ההליך דנא עם המאסרים הנוכחיים אותם נושאים אמיר ואזמה בגין עבירות קודמות, כי כלל העונשים יושאו יחד. זאת, "בהתאם לברירת המחל המופיעה בסעיף 45(ב) לחוק העונשין".

כאמור, קודם למתן גזר הדין מושא הערעורים כאן, נגזר דינם של אמיר ושל אזמה במסגרת ההליכים המקבילים, וכך - בגדרי ת"פ 68392-03-18 הושת על אמיר עונש של שלוש שנות מאסר בפועל בגין הרשעתו בביצוע שני מעשי שוד וניסיון שוד; ובגדרי ת"פ 44247-07-18 ו-ת"פ 11766-03-17, הושת על אזמה עונש של עשרים ושבעה חודשי מאסר בפועל בגין הרשעתו בעבירות של איומים, הסגת גבול פלילית, התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה וגניבה.

הערעורים על חומרת העונש

17. טרם אעמוד על טיעוניהם של אזמה ואמיר המבקשים לשכנע את בית המשפט כי יש להקל בעונשם, ומפאת חשיבותם של הדברים - מצאתי לסקור בקצרה את קורותיו של התיק הנפרד בעניינו של עאטף, אשר נטל גם הוא חלק בפרשה.

18. כאמור, המדינה בחרה להגיש כתבי אישום נפרדים כנגד אזמה ואמיר (יחדיו) וכנגד עאטף (בנפרד). זאת, ככל הנראה, כי עאטף הודה במיוחס לו בהזדמנות הראשונה ואף תרם לבירור פרטי הפרשה, ביחס ליתר הנאשמים בה - המערערים כאן.

התיק הנפרד בעניינו של עאטף התנהל לפני מותב אחר - כאשר ההליך בא לסיומו לאחר שהצדדים הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הורשע עאטף על-פי הודאתו בעבירת שוד בנסיבות מחמירות (בצוותא), בהתאם לכתב אישום מתוקן שהוגש ביום 15.02.2021. נראה, אפוא, כי ההחלטה לפצל את כתבי האישום נעוצה בכוונה שעאטף יעיד במשפטם של שותפיו לביצוע העבירה - כפי שאכן אירע. כך, עדותו של עאטף תרמה תרומה ניכרת למיצוי ההליכים בעניינם של אזמה ואמיר - אשר כשבוע לאחר מכן החליטו לחזור בהם מכפירתם בעובדות מושא כתב האישום, ודינם נגזר ביום 29.09.2021.

19. למרות שגזר הדין בעניינו של עאטף הוגש למותב שדן בעניינם של אזמה ואמיר, גזר הדין מושא ההליכים כאן - נעדר כל התייחסות אליו. נוכח הפער שקיים בין העונשים שהושתו על אזמה ואמיר לבין זה שהושת על עאטף בגדרי ההליך הנפרד - טוענים אזמה ואמיר גם לעניין זה, כנימוק להקלה בעונשם. על כך אעמוד בהמשך דבריי.

עתה לעיקרי הערעורים שלפנינו.

ערעורו של אזמה (ע"פ 7786/21)

20. בהודעת הערעור מטעם אזמה נטען, כי גזר דינו אינו עולה בקנה אחד עם עקרון אחידות הענישה. כך נטען, כי נוכח הוראות סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין, המחייב את בית המשפט להביא בחשבון גם את "חלקו היחסי של הנאשם עמוד 5

בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה", יש לקבוע מדרג ענישה פנימי הולם בין השותפים לביצוע העבירה. זאת, בהתאם לתפקידם ותרומתם לקרות האירוע - הן בשלב קביעת מתחם הענישה ההולם, הן בשלב גזירת העונש.

21. בהינתן קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה אמיר שימש "הגורם הדומיננטי", ואילו חלקו של אזמה היה המצומצם ביותר - סבור אזמה כי שגה בית המשפט בקביעת מתחם ענישה הולם, זהה, לשניהם.

22. זאת ועוד, נטען כי בעניינו של עאטף, נקבע מתחם ענישה הולם - נמוך יותר, הנע בין שנתיים לארבע שנות מאסר. דבר קביעתו של מתחם זה הובא לידיעת בית המשפט המחוזי עובר למתן גזר הדין, אך לא מצא ביטוי בו.

23. לאור כל אלה, סבור אזמה כי על מתחם הענישה ההולם בעניינו לייצג רמת חומרה פחותה מאשר מתחמי הענישה שנקבעו ביחס לאמיר ולעאטף - כך שזה ינוע בין שישה עשר חודשים לבין שלושים חודשי מאסר בפועל.

לענין זה הובהר, כי אין נפקות לתיקון שנערך בכתב האישום שהוגש בעניינו של עאטף - שכן גם בכתב האישום המתוקן, מיוחסים לעאטף מעשים חמורים באופן משמעותי מאלו המיוחסים לאזמה. בפרט הובהר, כי עברו הפלילי הנקי של עאטף, לא יכול להסביר את מתחם הענישה המקל שנקבע בעניינו - שכן מדובר בשיקול הרלבנטי אך לשלב גזירת העונש, בתוך גדר המתחם.

24. לבסוף נטען, כי העונש שהושת סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים או חמורים יותר. בתוך כך, הופנה בית המשפט למספר פסקי דין במסגרתם נגזרו עונשים מקלים יותר בגין עבירות שוד, כאשר בחלקם נעשתה הבחנה בין רף הענישה הראוי ביחס לגורמים שביצעו עבירה בצוותא - ובהתאם לתפקיד אותו מילאו בפועל בעת ביצוע העבירה.

משכך, סבור אזמה כי יש להקל בעונשו - ולהעמיד את תקופת המאסר בעניינו על 24 חודשים, לכל היותר.

ערעורו של אמיר (ע"פ 8424/21)

25. בהודעת הערעור מטעם אמיר נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שקבע עונש הסוטה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. ויתרה מכך, גזר דינו של בית המשפט המחוזי טומן בחובו פגיעה בעקרון אחידות הענישה, בהינתן שהעונש שהוטל על עאטף מהווה כמחצית מהעונש שהוטל על אמיר - וזאת חרף העובדה כי תרומתם של השניים לביצוע העבירה, הייתה דומה. משכך נטען, כי בנסיבות המקרה יש להחיל בעניינו מתחם ענישה הולם, זהה, למתחם שנקבע ביחס לעאטף - ובתוך כך ביקש, כי המתחם שיקבע ינוע בין שנתיים וחצי לארבע שנות מאסר (יצוין, כי הרף התחתון הוא גבוה יותר מזה שנקבע לעאטף ועומד עד שנתיים בלבד).

26. עוד נטען, כי בעת גזירת עונשו של אמיר על-ידי בית המשפט, לא ניתן משקל ראוי לקבלת האחריות מצדו, כמו גם להודאתו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בהקשר זה בואר גם, כי בשל הפגם הטמון בה, אין בהחלטתה החד-צדדית של המדינה לתקן את כתב האישום בעניינו של עאטף בלבד, כדי להצדיק קביעת מתחמי ענישה הולמים שונים; וכי נסיבותיו האישיות של עאטף, ובכלל זאת היעדר עבר פלילי, אמנם מצדיקים הטלת עונש מקל יותר - אולם, ממילא, מדובר בשיקולים הרלבנטיים לשלב גזירת העונש בתוך המתחם, בלבד.

תגובת המדינה לערעורים על חומרת העונש

27. המדינה סבורה כי דינם של שני הערעורים על חומרת העונש, דחיה. כך, במהלך הדיון שהתקיים לפני בית

משפט זה ביום 07.06.2022, הביעה המדינה עמדתה לפיה עונשי המאסר שהושתו על אמיר ואזמה (להבדיל מאופן ריצויים), ממילא אינם חורגים ממדיניות הענישה הנוהגת באופן המצדיק התערבות מצד ערכאת הערעור. שכן, בין מתחם הענישה ההולם שנקבע בעניינו של עאטף לבין מתחם הענישה ההולם שנקבע ביחס לאמיר ואזמה קיים פער מצומצם בלבד - ועיקרו נעוץ בכך שעאטף נעדר כל עבר פלילי, בניגוד לאזמה ואמיר.

28. משכך, היעדרו של עבר פלילי זה אף מצדיק את הפער המשמעותי שבין העונשים שהוטלו על המעורבים בפרשה; ואילו עונשו של עאטף "מותאם" לעונשים שנגזרו על אזמה ואמיר, בשים לב למתחם הענישה ההולם המצומצם שנקבע בעניינו.

29. לאור כל אלה, ועל יסוד הנימוקים המפורטים בערעורה - טוענת המדינה כי גזר הדין שניתן כנגד אזמה ואמיר דווקא מקל עימם, באופן המצדיק התערבותה של ערכאת הערעור, ונימוקים אלה יפורטו להלן.

הערעור על קולת העונש - ערעור המדינה (ע"פ 7814/21)

30. במוקד טענותיה של המדינה ניצבת קביעתו של בית המשפט המחוזי בקשר עם אופן ריצוי עונשי המאסר מצד אזמה ואמיר - ובפרט, האופן בו פורש ויושם סעיף 45(ב) לחוק העונשין על-ידי בית משפט קמא.

31. כך, סבורה המדינה כי שגה בית המשפט המחוזי עת שקבע, ללא נימוק, כי עונשי המאסר של אמיר ואזמה ירוצו בחופף לעונשי המאסר הקודמים שהוטלו עליהם. שכן, חפיפת עונשי המאסר משמעה, הלכה למעשה, כי השניים לא יענשו בגין מעשיהם, וזאת בניגוד למדיניות הענישה הנוהגת.

32. כן הודגש, כי קביעה לפיה עונשי מאסר בגין עבירות דומות שבוצעו בזמנים סמוכים ירוצו בחופף מייצרת תמריץ לגורם שהורשע לבצע עבירות נוספות עקב העובדה כי הוא אינו צפוי להיענש בגין ביצוע עבירות אלו. אמירה זו מקבלת משנה תוקף בעניינו נוכח העובדה, כי טרם אותרו סכומי הכסף שנשדדו מן העסק; וכי בעת ביצוע עבירת השוד נטלו אמיר ואזמה חלק במסגרת טיפולית - ובכך, ניצלו לרעה את החופש היחסי שהוענק להם לצורך שיקומם.

33. זאת ועוד, המדינה סבורה כי בית המשפט המחוזי פירש באופן שגוי את הוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין. כך נטען, כי עניינו של סעיף זה במצב עולם בו לא הובעה כל עמדה ביחס לסוגיית אופן ריצוי עונשי המאסר מצד בית המשפט "שדן אותו באחרונה" - ובגדרו נקבע כלל ברירת מחדל החל רק בדיעבד.

לשיטת המדינה, בית המשפט שדן באחרונה אינו יכול לפטור עצמו מחובתו לקבוע באופן מנומק כיצד ירוצו עונשי המאסר. זאת, בהתבסס על כלל טכני-פרשני-ניטרלי, העוסק במקרה בו בית המשפט כאמור נמנע מלקבוע מסמרות בעניין זה.

34. עוד נטען, כי הגישה לפיה לשון סעיף 45(ב) לחוק העונשין מלמדת כי עמדתו העקרונית של המחוקק היא לחפיפת עונשים ולא לצבירתם, היא אינה הגישה הדומיננטית בפסיקה. יתרה מכך, היכן שבוכרה חלופת החפיפה על-ידי בתי המשפט, היה זה טרם כניסתו לתוקף של תיקון מס' 113 לחוק העונשין (חוק העונשין (תיקון מס' 113)), התשע"ב-2012 (להלן: תיקון מס' 113 לחוק העונשין או תיקון מס' 113)) - ולרוב, מדובר היה במקרים בהם הורשע

הנאשם בעבירות שונות במשפט אחד (ראו סעיף 45(א) לחוק העונשין שבוטל במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין).

אולם עתה, בהינתן שבמסגרת תיקון מס' 113 עוגן עקרון ההלימה כעקרון המנחה בענישה (סעיף 40ב לחוק העונשין), היה על בית המשפט המחוזי להתבסס על עקרון זה בהכרעתו בסוגיית אופן ריצוי עונשי המאסר. זאת, בפרט, בשים לב לתזכיר חוק העונשין (ריצוי עונשי מאסר במצטבר ועבודות שירות), התשע"ד-2014 (להלן: תזכיר החוק) - בגדרו מוצע לקבוע כי עונש מאסר שהוטל על אסיר המרצה עונש מאסר קודם יחול במצטבר לעונשו הקודם, אלא אם נקבע אחרת על-ידי בית המשפט.

35. בתוך כך נטען, כי בפסיקה נקבעו השיקולים הרלבנטיים לצורך הכרעה בסוגיית אופן ריצוי המאסר ובהם - אופי המעשים (חומרת העבירות ונסיבות ביצוען); קיומה או היעדרה של זיקה בין העבירות; ושיקולי גמול והרתעה (רע"פ 3589/17 שמואל נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (10.02.2020) (להלן: עניין שמואל)).

ביישומם של שיקולים אלה על נסיבות המקרה דנא, גורסת המדינה כי המסקנה המתבקשת היא שיש להורות על ריצוי מצטבר של עונשי המאסר. כך, עסקינן בעבירה חמורה של שוד בנסיבות מחמירות, שבוצעה תוך ניצול ההזדמנות לשיקום שניתנה לאזמה ולאמיר בעקבות הרשעתם הקודמת; לא מתקיימת כל זיקה בין אופי העבירות, ובכלל זאת מדובר במתלוננים שונים ובפגיעות שונות; וריצוי חופף של עונשי המאסר יביא לפגיעה בשיקולי הגמול וההרתעה, בשים לב לעקרון ההלימה.

36. בנוסף, טוענת המדינה גם כנגד הימנעות בית המשפט המחוזי מלפסול את רישיון נהיגתו של אזמה, מבלי להציג כל טעם המצדיק תוצאה זו. זאת, חרף הרשעתו בעבירה של איסור לנהוג ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה - בגינה נהוג להטיל עונש של פסילת רישיון; וחרף העובדה כי השימוש ברכב הקל במידה ניכרת על ביצוע עבירת השוד - דבר המצדיק, כשלעצמו, את פסילת הרישיון מכוח הוראות סעיף 43 לפקודת התעבורה.

תגובת אזמה לערעור המדינה

37. אזמה טוען כי החלטת בית המשפט המחוזי לפיה עונשי המאסר השונים ירצו במקביל, בהתבסס על סעיף 45(ב) לחוק העונשין, היא קביעה מנומקת - ועל-כן יש להורות על דחיית טענת המדינה בדבר היעדרה של הנמקה מספקת בנדון. יתרה מכך, המדינה עצמה לא נימקה כדבעי את בקשתה להטלה מצטברת של עונשי המאסר, ובכך לא הציגה טעם המצדיק לחרוג מן הכלל הקבוע בסעיף 45(ב) לחוק העונשין, לפיו ברירת המחדל היא חפיפת העונשים ולא צבירתם.

ועוד נטען, כי יש לזקוף לחובת המדינה את העובדה שנימוקיה המהותיים ביחס לצבירת העונשים לא הועלו בפני בית המשפט המחוזי, אלא הוגשו לראשונה כעת במסגרת הליך הערעור דנא.

38. אשר לפרשנותו הראויה של סעיף 45(ב) לחוק העונשין טוען אזמה, כי בניגוד לעמדת המדינה לפיה מדובר ב-"כלל טכני-פרשני-ניטרלי" - החל בנסיבות בהן לא התייחס בית המשפט לסוגיות החפיפה והצבירה, הרי שבפסיקות בית המשפט העליון הוכרה עמדה אחרת. כך, בהתאם לפסיקה שהובאה נטען, כי ברירת המחדל הקבועה בסעיף 45(ב) לחוק העונשין היא שריצוי עונשי המאסר יעשה בחופף, ולא במצטבר.

39. אמנם, המדינה הפנתה לע"פ 7907/14 ואזנה נ' מדינת ישראל (22.02.2015) (להלן: עניין ואזנה) כחיזוק לעמדתה, אולם במסגרת הליך זה הציגה המדינה עמדה הפוכה לעמדה לה היא טוענת בערעורה כעת - וזו נדחתה על-ידי

בית המשפט.

כך בעניין ואזנה, שניתן בתחילת שנת 2015, עמד בית המשפט על התמורות החקיקתיות שחלו קודם לכן, ובכלל זאת ניתנה התייחסותו לתזכיר החוק. במסגרת תזכיר החוק הוצע לתקן את סעיף 45(ב) לחוק העונשין - כך שייקבע כי עונש מאסר שהוטל על אסיר המרצה עונש קודם יחול במצטבר לעונש אותו הוא מרצה.

מכאן, ובהתאם לתוכן תזכיר החוק, נלמד על אודות הסתירה הקיימת בטיעוני המדינה. כך שמחד גיסא, סבורה המדינה כי סעיף 45(ב) לחוק העונשין אינו קובע ברירת מחדל לריצוי חופף של עונשי המאסר; ומאידך גיסא, עם הפנייתו לתזכיר החוק בהליך הנוכחי, טוענת המדינה כי מטרת התזכיר לשנות את ברירת המחדל הקיימת כיום, כך שעונשי מאסר ירוצו במצטבר.

40. אשר לנסיבות המקרה דנן - סבור אזמה כי בהחלטת בית המשפט המחוזי לא נפלה שגגה, וממילא לא מדובר בהחלטה לא סבירה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. זאת, במנותק מפרשנותו הראויה של סעיף 45(ב) לחוק העונשין.

בתוך כך נטען, כי בהתאם לעקרון המנחה בענישה, עקרון ההלימה, בבואו להכריע בשאלת חפיפה או צבירה של עונשי מאסר, על בית המשפט לבחון אם העונש שנגזר מידתי ביחס להליך שבו הוטל עונש המאסר הראשון וביחס להליך שנדון לפניו גם יחד.

הואיל וקבלת ערעור המדינה תביא להטלת עונש מאסר של 63 חודשים בפועל, סבור אזמה כי מדובר בעונש שאינו סביר או מידתי ביחס למעשיו במסגרת ההליכים השונים. זאת, בשים לב לעובדה כי עונש מאסרו הראשון הושט בגין עבירות איומים ורכוש, שאינן מהרף הגבוה.

41. עוד הודגש, כי המעשים בהם הורשע אזמה לא בוצעו באכזריות ואף לא נלווית להם רמת חומרה מיוחדת. משכך, בהינתן פרק הזמן המשמעותי שחלף בין ביצוע העבירות השונות, כמו גם העובדה כי נטל אחריות בגין המעשים כאמור - יישום אמות המידה שנקבעו בפסיקה לעניין הכרעה בשאלת חפיפה או צבירה של עונשי מאסר, מוביל לכלל מסקנה כי אין להיעתר לערעור המדינה.

42. על יסוד כל אלה סבור אזמה, כי במסגרת ההכרעה בערעור דנא, על בית המשפט להתחשב בכך שבית המשפט המחוזי לא אבחן בין שאלת חפיפת המאסרים לבין שאלת ניכוי ימי המעצר - ובכלל זאת לא הורה על ניכוי הימים בהם שהה במעצר במקביל לעונש המאסר (כתשעה חודשים); וכן להתחשב בפעולות בהן נקט אזמה על מנת להשתקם מהתמכרותו לסמים, המהווה שורש כל בעיותיו.

בהקשר זה בואר, כי אזמה שהה במשך כשנה בקהילה טיפולית סגורה, ולאחריה במסגרת טיפולית במרכז יום - אולם עם פרוץ מגפת הקורונה חלה נסיגה בשיקומו, שהגיעה לשיאה עם ביצוע העבירה מושא ערעורו דנא. כן הודגש, כי כיום נוטל אזמה חלק במסגרת טיפולית המופעלת על-ידי שירות בתי הסוהר.

43. לבסוף טוען אזמה, כי על בית משפט זה להתחשב גם בחוסר ההגינות הטמון בהתנהלותה של המדינה, תוך יישומה של דוקטרינת ההגנה מן הצדק בנסיבות העניין כאן. זאת, בשים לב לסתירות הקיימות בין כתב האישום שהוגש בעניינם של אמיר ואזמה לבין כתב האישום המתוקן שהוגש בעניינם של עאטף - ונוגעות לעובדות מהותיות, אשר קיבלו משקל לא מבוטל בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי. זאת, בפרט, שעה שלא היה כל שוני ראייתי בין שני ההליכים,

ולפיכך - בהינתן החלטתה לתקן את כתב האישום נגד עאטף, היה על המדינה לבצע תיקונים זהים גם ביחס לכתב האישום נגד אמיר ואזמה.

תגובת אמיר לערעור המדינה

44. בהתבסס על אותם הטעמים שהועלו על-ידי אזמה ופורטו לעיל, טוען גם אמיר - כי דין עמדת המדינה אשר לאופן ריצוי עונשי המאסר במצטבר, דחייה.

45. כך נטען, כי בהתאם לפרשנותו הנכונה של סעיף 45(ב) לחוק העונשין, ברירת המחדל הניצבת בבסיסו היא דווקא חפיפת עונשי המאסר. בנוסף, יש לדחות את טרזיית המדינה על היעדר נימוק מצד הערכאה הדיונית בעניין זה, שכן המדינה ממילא לא העלתה כל טעם לתמיכה בעמדתה זו בפניה - וזאת, חרף הפגיעה בחירות האדם הנלוות לריצוי עונשי מאסר במצטבר.

46. על יסוד אלה נטען, כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי להורות על חפיפת עונשי המאסר, וממילא לא מדובר בהחלטה לא סבירה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור - זאת, בפרט, בהינתן שקביעה אחרת משמעה ריצוי עונש מאסר בלתי מידתי של 84 חודשים, חלף עונש מאסר של 48 חודשים.

דין והכרעה

47. כלל הוא, כי בית המשפט שלערעור יטה שלא להתערב בגזרי דין שהשיתה הערכאה הדיונית - אלא במקרים בהם השתכנע כי ניכרת חריגה קיצונית ובולטת ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה, על-פני הדברים, טעות מהותית או בולטת בגזר הדין (ראו למשל: ע"פ 3677/21 מדינת ישראל נ' שללאשילי, פסקה 20 (13.02.2022); ע"פ 375/22 מדינת ישראל נ' בסל, פסקה 10 (10.02.2022); ע"פ 212/14 יעקב נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (11.08.2014); ע"פ 7140/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (02.04.2014); ע"פ 5738/12 טסגזשב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (10.03.2014)). כלל, וחריגים לו.

48. במקרה שלפנינו, לאחר שעיינתי בגזר הדין של בית המשפט המחוזי, ואחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים - בכתב ובעל-פה, באתי לכלל מסקנה כי דין ערעורם של אמיר ושל אזמה - להידחות; ומן העבר השני, כי דין ערעורה של המדינה - להתקבל באופן חלקי. כך, שמחצית מעונשי המאסר שהושטו על אזמה ואמיר בגין האירוע מושא ההליכים דנא ירצו על-ידם במצטבר, ולא בחופף; וכך שעונשו של אזמה יוחמר במובן זה, שבגין הרשעתו בעבירה של איסור לנהוג ללא רישיון לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה - יפסל רישיונו לתקופה בת 12 חודשים.

משכך, אציע לחברי כי נקבל את ערעור המדינה ונדחה את ערעורם של אזמה ואמיר, ואבאר נימוקי מדוע.

תיקון מס' 113 לחוק העונשין וחובת ההנמקה החלה על היושב בדין

49. תכליתו של תיקון מס' 113 לחוק העונשין היא "לכוון את שיקול דעתו של השופט בגזירת הדין ולצמצם את פערי הענישה מקום שאינם מוצדקים, אך זאת תוך הותרת שיקול דעת בידיו בקביעת העונש הסופי" (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשס"ו-2006, ה"ח הממשלה 241; להלן: דברי ההסבר). סימן א'1 בפרק ו' לחוק העונשין שם לו למטרה להבנות את שיקול הדעת השיפוטי בענישה, ולקבוע את העקרונות והשיקולים

המנחים בענישה, המשקל שיש להם והיחס ביניהם - כך שהעונש שיושת, יותאם לנאשם בנסיבות העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין).

50. העקרונות והערכים המנחים בענישה, כקביעת המחוקק, מצאו ביטויים בכללים שעוגנו בתיקון מס' 113 - ובתוך כך, ניתנה הבכורה לעקרון ההלימה, שיסודותיו נטועים בעקרון הגמול (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-21 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (05.08.2013) (להלן: עניין מוחמד); ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקאות י"ז-י"ט (18.04.2012)).

51. לשם יישומם של עקרונות אלה, תוך הגשמת התכליות שבבסיסם, קבע המחוקק בגדרי תיקון מס' 113 מנגנון תלת-שלבי לגזירת העונש. בשלב הראשון, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה; בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה; ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי בתוככי המתחם שנקבע בשלב השני (בכפוף לחריגים המנויים בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין).

52. הנתב שעל בית המשפט לילך בו בבואו לקבוע את מתחם הענישה, מעוגן בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת להגשים את עיקרון ההלימה וליישמו, על בית המשפט להתחשב בשלושה אלה: ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. בתוך כך, מובאים בעקרון ההלימה חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם (עניין מוחמד, פסקאות 23-24 לפסק דינו של השופט נ' סולברג).

אמות המידה אותן נדרש בית המשפט לבחון בבואו לקבוע את מתחם הענישה הן הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, ומידת הפגיעה בו. קרי, חומרת העבירה (דברי ההסבר, בעמוד 447); מדיניות הענישה הנוהגת; ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שאלה מפורטות בסעיף 40ט לחוק העונשין.

לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם, נדרש בית המשפט לגזור את העונש המתאים בתוככי אותו מתחם. בעשותו כן, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

53. מכוח תיקון מס' 113 לחוק העונשין מוטלת על בית המשפט גם חובת הנמקה, וזו חלה על כל אחת מארבע התחנות בדרך לגזירת עונשו של נאשם: קביעת מתחם העונש ההולם; גזירת העונש המתאים; חריגה ממתחם העונש ההולם בשל אחד משני החריגים; והתייחסות לגזירת הדין של נאשם שהורשע בכמה עבירות בכמה אירועים. בתוך כך, חלה חובה זו גם ביחס לקביעה אשר לאופן ריצויים של מספר עונשים - במצטבר או בחופף, יחדיו.

54. נוכח חשיבות הדברים בנסיבותיו של התיק דנן - עליה אעמוד ביתר פירוט להלן, מצאתי לנכון כבר עתה להרחיב קמעא על חובת ההנמקה, בכלל.

חרף השינויים שחלו במרוצת השנים במעמדה של ההנמקה השיפוטית - ההכרה בחשיבותה, בכל תחומי המשפט, נותרה כשהייתה. השופט ד' ברק-ארז, עמדה לאחרונה במאמרה על חשיבותה של ההנמקה, ועל חיוניותה במסגרת העיסוק במלאכת השפיטה (דפנה ברק-ארז "ההנמקה השיפוטית: דילמות ישנות וחדשות" משפטים נב 5, 8-6 (2022)) - וכך שם:

"לנימוקים יש תפקיד פרגמטי, קודם כול מהיבטה של עבודת השפיטה עצמה. בראש ובראשונה, הם אמורים לסייע לשופט

או לשופטת היושבים לדין בהתחקות אחר התוצאה הנכונה. לנימוקים יש חשיבות נוספת בהיותם בסיס לביקורת של ערכאת הערעור, הן בפן המשפטי של פסק הדין והן בפן העובדתי שלו. לצידם של תפקידים אלה להנמקה יש תרומה גם כלפי חוץ - הנימוקים מסבירים את פסקי הדין. לפיכך הם נדרשים מבחינתם של בעלי הדין, ולמעשה מבחינת כל מי שמושפעים מהעבודה השיפוטית או שמבקשים להבין אותה. הם עדות לכך שהחלטה לא הייתה שרירותית ומבטאים יחס של כבוד לבעלי הדין שטיעוניהם זוכים להתייחסות ולדין. בנוסף, הנימוקים תורמים להכוונת התנהגויות של אנשים במקרים דומים.

במבט רחב אף יותר, הנימוקים הם חלק בלתי נפרד משקיפותו של ההליך השיפוטי ומשלימים את הדרישה לפומביות. הם מאפשרים תיווך, ביקורת ובקרה בזירה הציבורית, שלהם חשיבות מבחינת הלגיטימציה של הרשות השופטת ושל שלטון החוק בכלל.

55. ודוק; הנמקת החלטותיו של בית המשפט משחיה את אופן הפעלת שיקול הדעת השיפוטי. היא מדרבנת את נושאי המשרה השיפוטית לבסס היטב את החלטותיהם - והיא מחדדת את מידת המודעות לחשיבות שיש במתן הסבר משכנע לשיקולים ולנימוקים שהובילו לתוצאה הסופית של ההליך המשפטי (ראו גם: דורון מנשה עלי משפט יא 399, עמ' 408 (2014)). במובן זה, הליך ההנמקה הוא "שומר הסף" בדרכו של היושב בדין להוציא מחשבותיו מראשו אל הכתב, וכפי שהיטיב לתאר זאת השופט (כתוארו אז) א' ברק בספרו (אהרון ברק שיקול דעת שיפוטי 46 (1987)):

"החלטתו צריכה להיות מנומקת. חובת ההנמקה חשובה היא במיוחד. כל מי שהתנסה בכתיבה יודע זאת. דבר אחד הוא רעיון המשתלט על המחשבה. דבר אחר הוא העברתו של הרעיון בכור ההיתוך של ההתמודדות האינטלקטואלית המבקשת לתמוך בו, תוך מודעות לתוצאותיו. רבים הם הרעיונות אשר הצורך לנמקם הביא לחדלונם, שכן היה בהם אך הדר חיצוני שלא ניתן היה לבססו. חובת ההנמקה היא מהחשובים שבאתגרים שבפניהם חייב שופט, המפעיל שיקול דעת לעמוד".

56. בגזר הדין מושא הערעורים שהונח לפנינו כאן - חסרה, לצד חלק מן הקביעות בו, הנמקתו של בית המשפט (ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד סו(2) 772, 794-792 (2013); ע"פ 2357/13 רוש נ' מדינת ישראל, פסקה יד (06.10.2013); ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (05.02.2014)).

פגם זה הוביל לטעמי לשני כשלים עיקריים - עליהם הוגש ערעור המדינה: הראשון, הוא קביעת בית המשפט המחוזי שעונשיהם של אזמה ואמיר יושאו בחופף ("יחדיו"), בהתבסס על פרשנות שגויה של החזקה הפרשנית שנקבעה בסעיף 45(ב) לחוק העונשין; והשני, הוא אי-פסילת רישיונו של אזמה, חרף הרשעתו בעבירה של איסור לנהוג ללא רישיון נהיגה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

אולם לצד זאת, כפי שיבואר בהמשך הדברים להלן - בבחינת תוצאת גזר הדין לגופה, לא מצאתי כי קביעת מתחם העונש וגזירת העונש בתוככי המתחם, כשלעצמם, חורגים במידה בלתי סבירה מרמת הענישה הראויה, באופן המצדיק התערבותה של ערכאת הערעור בה. אבאר נימוקי מדוע.

פרשנות סעיף 45(ב) לחוק העונשין

57. כאמור, הצדדים בהליכי הערעור שלפנינו, נחלקו בשאלת פרשנותו הראויה של סעיף 45(ב) לחוק העונשין, הקובע כדלהלן:

"מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל עונשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר".

58. הכרעה במחלוקת זו היא בעלת נפקות לתוצאתו האופרטיבית של גזר הדין, ביחס לכל אחד מן המערערים. משכך, טרם יישום הוראות הסעיף על עניינם של אזמה ואמיר, אדרש תחילה לפרשנותו הנורמטיבית הראויה - ולשיקולים הצריכים בעת בחינת אופן ריצוי עונשי מאסר על-ידי היושב בדין.

59. כפי שנקבע זה מכבר בפסיקה, הסעיף כאמור אינו קובע נורמה פרשנית מנחה על-פיה נדרש בית המשפט הגוזר עונש מאסר לקבוע את אופן ריצוי עונשי המאסר, אלא מדובר בהוראה "טכנית-פרשנית-ניטרלית" החלה אך במקרים בהם הערכאה הדיונית נמנעה מלהביע עמדתה בנדון (עניין ואזנה, פסקה 12; רע"פ 3346/19 ג'בארה נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (28.05.2019); ע"פ 3242/19 היועץ המשפטי לממשלה נ' אלציק, פסקה 11 (18.08.2019)).

60. לשון אחר, הוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין אינן פוטרות את הערכאה הדיונית מלהכריע, בהתאם לנסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ובאופן מנומק, אם עונש המאסר שהוטל ירוצה בחופף או במצטבר לעונש המאסר הקודם שהוטל; אלא, מדובר בהוראה פרשנית אותה יש להחיל אך בדיעבד, מקום בו בית המשפט הגוזר עונש מאסר נמנע מלהידרש לסוגיה:

"איני סבור שהמדינה יכולה לסמוך עמדתה בהוראת סעיף 45(ב) הנזכרת. מדובר בהוראה טכנית-פרשנית-ניטרלית, שנועדה אך למלא את החסר מקום שבית המשפט לא קבע במפורש אם העונשים ירוצו באופן חופף או במצטבר. הוראה זו אינה קובעת עקרון מנחה של חפיפת עונשים ולא הכרעה ערכית לפיה בנסיבות כאלה ראוי לקבוע עונשים באופן חופף [...]."

ככלל, בית המשפט הגוזר עונש מאסר על מי שנידון למאסר בהליך קודם וטרם נשא את כל ענשו, מוטל עליו לדון ולהחליט, בכל מקרה לגופו ונסיבותיו, בהכרעה מנומקת, האם עונש המאסר שהטיל ירוצה במצטבר או בחופף לעונש המאסר שהנאשם טרם סיים לרצות. רק מקום שבית המשפט נמנע ממילוי חובתו זו ולא קבע בגזר הדין אם העונש ירוצה בחופף או במצטבר, חלה הוראת סעיף 45(ב) כברירת מחדל פרשנית" (עניין ואזנה, פסקה 12; הדגשות במקור - ח' כ').

61. בהתאם, הותוו בפסיקת בית משפט זה השיקולים המנחים לצורך הכרעת בית המשפט בדבר אופן ריצוי עונשי המאסר - ובראשם, שיקולים שעניינם בקיומה של זיקה בין העבירות בהן הורשע הנאשם (ככל שהזיקה הדוקה יותר, תקטן הנטייה להטיל ענישה מצטברת); ושיקולים הנוגעים למהות העבירה וחומרתה (ככל שאלה חמורים יותר, תיטה הכף לעבר הטלת ענישה מצטברת (יניב ואקי, רותי קמיני ויורם רבין "עונש המאסר - תכליות, מגמות והלכות" הפרקליט נג 1, 29 (2014)). לצד זאת, נקבעו בפסיקה שיקולים רלבנטיים נוספים כגון מידת הפגיעה והנזק שמעשי הנאשם יצרו, וכן שיקולי גמול והרתעה (ראו: עניין שמואל, פסקה 11; ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 180-182 (20.02.2014) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל, פסקה 152 (06.03.2013)).

62. ודוק, הואיל ויש להתחשב גם בשיקולי גמול והרתעה בעת קבלת החלטה על אופן ריצויים של עונשי מאסר, הועלתה בעבר בפני בית משפט זה שאלת היחס שבין סעיף 45(ב) לחוק העונשין (בהנחה שגזר הדין נעדר קביעה ביחס לאופן ריצוי עונשי המאסר) לבין עקרון ההלימה. אמנם, שאלה זו טרם הוכרעה, אולם העמדה שהובעה לגביה היא כי עקרון ההלימה עשוי להביא לסטייה מהוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין, במקרים בהם עונשי המאסר הוטלו בגין עבירות

שוונות, וריצויים בחופף יביא לפער משמעותי בין חומרת העבירות לבין העונשים המוטלים בגין (עניין שמואל, פסקה 28).

מן הכלל אל הפרט

63. כאמור, במסגרת גזר הדין הושת על אמיר עונש של ארבע שנות מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית; ועל אזמה הושת עונש של שלוש שנות מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית. לצד זאת, חרף הרשעתו בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף - בית המשפט המחוזי לא הורה על שלילת רישיונו של אזמה, וגם על רכיב זה השיגה המדינה במסגרת ערעורה על קולת העונש.

64. אם כן, נקודת המוצא לדיונו הוא אי-התערבותה של ערכאת הערעור בעונש שהושת על-ידי הערכאה הדיונית, אלא אם העונש סוטה במידה בלתי סבירה מרמת הענישה הראויה, או כאשר נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או בנסיבות מיוחדות אחרות אשר יצדיקו חריגה מהכלל. אולם כפי שציינתי קודם, דומני כי בנסיבות המקרה שלפנינו, אכן נפלה טעות מהותית בגזר הדין - המצדיקה את התערבותו. טעות זו עניינה באופן פרשנותו ויישומו של סעיף 45(ב) לחוק העונשין על-ידי בית המשפט קמא, ותיקונה משמעה - קבלה (חלקית) של ערעור המדינה, וקביעה לפיה אזמה ואמיר ירצו למצער חלק מעונשם במצטבר, ולא בחופף יחדיו.

65. ראשית דיון בערעורה של המדינה על קולת העונש. בראי חובת ההנמקה, ודרך יישום השיקולים עליהם עמדתי לעיל אשר לאופן ריצוי עונשי המאסר - במצטבר או בחופף יחדיו - אבקש לבאר מדוע יש לטעמי מקום לקבל את ערעורה של המדינה לעניין זה, באופן חלקי. כן אדרש במסגרת זו לסוגיית אי-פסילת רישיונו של אזמה, ואבהיר מדוע סבורני כי גם בעניין זה נפלה שגגה בגזר הדין, המצדיקה קבלת טענות המדינה; ואחר זאת, אדרש לערעורים שהוגשו על-ידי אזמה ואמיר על חומרת העונש - לגביהם אבקש להבהיר מדוע בראי תיקון מס' 113 לחוק העונשין, אין מקום להקל בעונשים שהושתו על השניים במסגרת גזר הדין (הן ביחס למתחם הענישה, הן ביחס לקביעת העונש בתוככי אותו מתחם). בתוך כך, אדרש גם לטענתם המשותפת של אזמה ואמיר אשר ליחס שבין העונש שהוטל על כל מהם - לבין זה שהוטל על עאטף, בתיק הנפרד.

הערעור על קולת העונש

אופן ריצוי עונשם של אמיר ואזמה - ב"חופף" או "מצטבר"

66. כאמור, בית המשפט המחוזי קבע כי אמיר ואזמה ירצו את עונשיהם בחופף, בהתבסס על "ברירת המחדל" לעניין אופן ריצוי עונשי מאסר המעוגנת בהוראות סעיף 45(ב) לחוק העונשין. זאת, חרף העובדה כי חזקה פרשנית זו אינה תקפה ביחס לבית המשפט הגזור עונש מאסר ("בית המשפט שדן באחרונה"), אלא אך בדיעבד מקום בו גזר דינו של בית המשפט כאמור אינו טומן בחובו התייחסות לאופן ריצוי עונשי המאסר, בראי השיקולים שהותוו בפסיקה - וכפי שעמדתי בהרחבה בפתח הדיון וההכרעה.

אפנה עתה ליישומם של שיקולים אלו בנסיבות עניינינו.

67. בהתאם לחלוקת התפקידים שנקבעה בין משתתפי העבירה, קיים אמנם הבדל בין חלקו היחסי של אמיר במהלך ביצועה לבין חלקו של אזמה - אולם אינני סבור כי יש בהבדל זה כדי לגרוע מתרומתו של אזמה לתכנון אופן ביצוע העבירה מבעוד מועד. ברי, כי מדובר בעבירה חמורה של שוד בנסיבות מחמירות שבוצעה תוך ניצול המסגרת השיקומית-טיפולית בה נטלו השניים חלק אותה העת - וגם בכך, טמונה לטעמי חומרה מוסרית-מהותית התומכת בריצוי עונשי המאסר

במצטבר (עניין פלוני, פסקאות 182-183).

כך גם, לא מצאתי כי קיימת זיקה כלשהי בין העבירה מושא הערעורים דנא לבין העבירות הקודמות בהן הורשעו אמיר ואזמה. כך, חלפו כשנתיים ממועד ביצוע העבירות בהליכים המקבילים למועד ביצוע העבירה דנא; עסקינן במתלוננים שונים ובעבירות שבוצעו במיקומים גיאוגרפיים שונים; ובעניינו של אזמה אף מדובר בעבירה שונה מן העבירות בהן הורשע קודם לכן.

בהקשר זה יובהר, כי אין בעובדה שהרשעותיו הקודמות של אמיר עוסקות אף הן בעבירת השוד כדי להקים זיקה כלשהי המצדיקה הטלת ענישה חופפת בעניינו. אדרבא, הרשעתו החוזרת של אמיר בגין עבירה זהה, כאשר באירוע מושא ההליכים דנא נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, מעידה על הרתעת חסר המטה את הכף דווקא לעבר ריצוי העונשים במצטבר (עניין פלוני, פסקה 180; דנ"פ 8086/01 אייזן נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5) 662, 625 (2005)).

ויתרה מכך - ריצוי העונשים בחופף יביא, הלכה למעשה, לפער ניכר בין חומרת העבירה שנעברה לבין העונש שירוצה בגינה בפועל. למעשה, חפיפת עונשי המאסר משמעה כי השניים לא יענשו בגין מעשיהם בפרשייה מושא הליכים אלה, וזאת בניגוד למדיניות הענישה הנוהגת. תוצאה זו חוטאת לעקרון ההלימה, גם בשים לב לפגיעה שנגרמה למתלונן - אשר הרכוש שנשדד לא הושב לו (עניין שמואל, פסקאות 27-28); והיא מייצרת, גם, תמריץ שלילי לגורם שהורשע לבצע עבירות דומות בזמנים סמוכים, תוך ידיעה שאין הוא צפוי להיענש בגין - ובכך, נפגע גם עקרון הגמול וההרתעה.

68. על יסוד כל אלה, מסקנתי היא כי נפלה שגגה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בקשר עם אופן ריצוי עונשי המאסר. התוצאה המתחייבת לטעמי בנסיבות אלו אם כן, היא כי עלינו להתערב בקביעת בית משפט קמא לעניין זה ולהורות על ריצוי מחצית מעונשיהם של אזמה ואמיר במצטבר, ולא בחופף - וכך גם ממליץ אני לחברי לעשות.

ודוק; קביעתי כי אך מחצית מהעונש תרוצה במצטבר היא רק משום ההלכה הנוהגת לפיה אין זו מדרכה של ערכאת הערעור למצות את מלוא חומרת הדין - שאם לא כן, היה מקום בנסיבות העניין להחמיר עם דינם של אזמה ואמיר אף יותר.

פסילת רישיון הנהיגה של אזמה

69. אשר לאי-פסילת רישיון נהיגתו של אזמה, מצאתי כי גם דינו של רכיב זה בערעור המדינה להתקבל. ודוק, אזמה לא הואשם או הורשע בשימוש ברכבו לצורך ביצוע עבירת השוד לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה, ומשכך לא ניתן להתבסס על הוראות הסעיף כאמור בעת גזירת עונשו.

ואולם, אזמה הורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה - אשר עשויה להצדיק, במקרים המתאימים, הטלת עונש של פסילת רישיון (ע"פ 8416/20 עייאט נ' מדינת ישראל (02.09.2021)); רע"פ 1973/13 חסן נ' מדינת ישראל (24.03.2013)). בהינתן שרישיונו של אזמה פקע למעלה מחצי שנה טרם ביצוע העבירה, ובשים לב לעברו התעבורתי הכולל נהיגה ללא רישיון (פסקה 25 לגזר דינו של בית המשפט המחוזי) - סבורני כי יש בנסיבות אלה מקום להורות על שלילת רישיון נהיגתו של אזמה לתקופה בת 12 חודשים.

ודוק; המלצתי להעמיד את משך פסילתו של עזמה על הצד הנמוך, כמו גם קביעתי לפיה רק מחצית מעונשי המאסר שהטיל בית המשפט המחוזי על אמיר ואזמה יצטברו לעונשים שנגזרו עליהם במסגרת ההליכים המקבילים - אינה מעידה על חומרתם הפחותה של המעשים, אלא, היא באה מן הכלל לפיו ערכאת הערעור תיטה שלא למצות את מלוא

חומרת הדין עם הנאשם, ומטעם זה בלבד (ראו, למשל, ע"פ 816/10 גולד נ' מדינת ישראל, פסקה 109 (03.09.2012)).

הערעורים על חומרת העונש

70. מושכל יסוד הוא, כי במסגרת ערעור על גזר דין תבחן ערכאת הערעור, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית (ראו, למשל, ע"פ 2935/19 משהראוי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 והאסמכתאות שם (24.10.2019)). על-כן, חרף העובדה כי גזר הדין אינו מנומק כדבעי, לגופם - עונשי המאסר שנגזרו על אמיר ואזמה אינם מצויים בתקרת מתחם הענישה שנקבע בעניינם (ובמקרה של אזמה, עונשו אף ברף הנמוך) - ולצד זאת אף נקבע כי העונשים כאמור ירצו בחופף לעונשיהם הקודמים. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי עונשי המאסר שהוטלו על אמיר ואזמה חמורים יתר על המידה, באופן המצדיק התערבותנו. ואפרט.

71. חומרתה הרבה של עבירת השוד ידועה לכל מפאת אופייה האלים ומניעה הרכושי; ופגיעתה הקשה ביחידים ובציבור - הן בשלמות גופם והן בתחושת ביטחונם ביחס לפעילות המסחר (ע"פ 2146/13 בן דלק נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.07.2013); ע"פ 7240/13 סבהט נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (18.05.2014)). הגם שבנסיבות המקרה לא נעשה שימוש באלמנטים בפועל, אלא בחפץ הנחזה להיות אקדח כאמצעי איום על בעל העסק ועל בנו, מדובר במעשים מסוכנים ומפחידים שיש להוקיעם מן החברה (ראו: ע"פ 452/14 דבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (03.04.2014)).

בנסיבות המקרה דנן, חומרת המעשים מתבטאת גם בתכנון שקדם לביצוע העבירה - על-פיו הצטיידו המעורבים בפרשה ברכב מילוט שבבעלות אחר, בנשק קר ובפריטי לבוש שונים שנועדו להסוות את זהותם. ברי, אם כן, כי לא מדובר בעבירה שבוצעה באופן ספונטני, כי אם בעבירה שתוכננה באופן קפדני.

נוסף על כך, ישנו הנזק שנגרם מביצוע העבירה - כאשר לצד הנזק הכספי בדמות הרכוש שנשדד, ישנה גם עוגמת הנפש של קורבנות העבירה. ובפרט, ביחס לבנו של בעל העסק - אשר גם אליו כוון, בשלב מסוים, החפץ הנחזה להיות אקדח. בהקשר זה, אין בעובדה כי מעשה השוד עלול היה להיות חמור יותר כדי לגרוע מהחומרה הטמונה באופן בו בוצע השוד בפועל (ע"פ 1859/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (08.06.2022)) - שהיא חמורה דיה.

72. גם את טענותיהם של אמיר ואזמה, לפיהן בית המשפט המחוזי לא העניק משקל מספק לשיקולים העומדים לטובתם - אין בידי לקבל. כך, ההחלטה לחזור בהם מכפירתם בעובדות כתב האישום התקבלה למעלה מחצי שנה לאחר הגשת כתב האישום, וזאת רק לאחר שמיעת עדותו המפלילה של עאטף. דברים אלו נכונים ביתר שאת ביחס לאזמה, אשר הודאתו הוגבלה אך לעובדות מושא כתב האישום, ובעניינו ניתנה הכרעת דין מרשיעה.

וכך בכל הנוגע לעברם הפלילי של אזמה ואמיר - שהוא מכביד בנסיבות העניין. בכלל זאת, עומדת לחובת אמיר הרשעה קודמת בביצוע שני מעשי שוד וניסיון שוד (ת"פ 68392-03-18); וכך לחובת אזמה עומדות הרשעות קודמות בעבירות של איומים, הסגת גבול פלילית, התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה וגניבה (ת"פ 44247-07-18 ו-ת"פ 11766-03-17). יתרה מכך, העבירה מושא הליך זה נעברה לאחר הרשעת אמיר ואזמה בהליכים המקבילים, ובעודם נוטלים חלק במסגרת טיפולית - ובכך יש כדי להשפיע על הערכת בית המשפט בדבר יכולתם לחזור למוטב (וראו סעיף 40א(4) לחוק העונשין).

73. מכל אלה מצאתי כאמור, כי התוצאה העונשית הסופית אליה הגיע בית משפט קמא בקביעת מתחמי העונש וגזירת העונשים בתוכם - אינה מצדיקה התערבותה של הערכאה כאן.

עקרון האחידות בענישה - מבצעים בצוותא

74. בסיומו של דיון בערעורם של אזמה ואמיר על חומרת העונש, אבאר גם מדוע טענתם לפיה העונשים שהושטו עליהם - בעומדם בינם לבין עצמם, כמו גם בינם לבין עטאף בהליך הנפרד - מצדיקים הקלה בעונשם, דווקא אינה עולה בקנה אחד עם עקרון אחידות הענישה.

75. עקרון אחידות הענישה מהווה עקרון יסוד במשפט הפלילי, ותכליתו להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירותיות בענישה. יישומו של עיקרון זה הוא כי על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות, ולהם נסיבות אישיות ומאפיינים דומים - ראוי שיחולו שיקולי ענישה דומים (ע"פ 2580/14 אבו ליל חסן נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (23.09.2014) (להלן: עניין חסן)).

עקרון זה מקבל משנה תוקף מקום בו מדובר במספר נאשמים שונים, המורשעים בשל מעורבותם באותה הפרשה. במצב דברים זה מקדם עקרון אחידות הענישה את השמירה על יחסיות בין הנאשמים השונים, בהתאם לחומרת מעשיהם ונסיבותיהם האישיות (שם; ע"פ 2274/14 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (27.02.2013); ע"פ 7350/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.01.2013)). עם זאת, עקרון אחידות הענישה איננו חזות הכל, אלא מדובר בשיקול אחד מיני שורת שיקולים אותם נדרש בית המשפט לשקול במעמד גזר הדין. יפים לעניין זה דברי השופט י' דנציגר בעניין חסן (פסקה 19):

"יחד עם זאת, מובן כי ענישה אינה יכולה להידמות לפעולת חישוב אריתמטית, ועקרון אחידות הענישה אינו יכול להוביל להעתקה מכאנית ומאולצת של עונשים או של שיקולי ענישה מנאשם אחד למשנהו. כמו כן, עקרון אחידות הענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה, ואין מדובר בעקרון-על שאין אחריו ולא כלום".

76. אכן, בנסיבותיו של מקרה זה, בהינתן קביעותיו לעניין חלקם היחסי של המעורבים בפרשה, החלטת בית המשפט המחוזי לקבוע מתחם ענישה הולם זהה ביחס לאמיר ולאזמה, עשויה להימצא מוקשית במידה מה. אולם, אין בכך כדי ללמדנו שמתחם הענישה ההולם בעניינו של אזמה יהא בהכרח מקל באופן משמעותי מזה שנקבע - וזאת, בשים לב לחלק הפעיל אותו נטל בגיבוש תכנית הפעולה, כפי שהודה אזמה בעצמו, וכפי שגם נקבע בהכרעת דינו של בית המשפט קמא.

77. משכך, אינני סבור כי נפל פגם בקביעה זו המצדיק את התערבותנו. כפי שצינתי לעיל, הסוגיה העיקרית אליה נדרש בית המשפט במסגרת ערעור על גזר דין היא תוצאת הענישה הסופית. במובן זה מקובלת עליי גם עמדת המדינה, לפיה אף אם תינקט דרך אנליטית שונה מזו בה נקט בית המשפט המחוזי וייקבעו מתחמי ענישה שונים - אין בכך כדי לשלול את התוצאה שהתקבלה, הטומנת בחובה פער מהותי בין עונשיהם של אמיר ואזמה.

78. אשר לפער בין עונשיהם של אמיר ואזמה לבין עונשו של עאטף, גם לגביו מצאתי כי אין בו, כשלעצמו, כדי להצדיק הקלה בעונשים שהוטלו על-ידי בית המשפט המחוזי. ודוק; עקרון אחידות הענישה הוא אך שיקול אחד מיני מגוון שיקולים בהם יש להתחשב בעת גזירת דינו של נאשם - ומשכך הפער כאמור אינו מצדיק, אפרוירית, הקלה בעונשיהם של אמיר ואזמה.

79. יתרה מכך, בחינת נסיבותיהם הפרטניות של המעורבים בפרשה מביאה לכדי מסקנה כי לזכות עאטף עומדים מספר שיקולים לקולה; ואילו לחובת אמיר ואזמה עומדים שיקולים לחומרה. כך, עאטף נעדר עבר פלילי, והחלטתו לשתף

פעולה עם גורמי התביעה התקבלה באופן עצמאי וללא השפעת גורמים חיצוניים. מנגד, לחובת אמיר ואזמה עבר פלילי משמעותי, והודאותיהם ניתנו אך לאחר עדותו המפלילה של עאטף בעניינם. פערים אלו מהווים סיבה טובה ומספקת לביאור הפערים בין העונשים השונים שנגזרו על כל אחד ממשתתפי העבירה.

אם כן, הגם שטוב היה לו היה בית המשפט המחוזי נותן דעתו במעמד גזר הדין, בין היתר, לנפקות העונש שהוטל על עאטף במסגרת התיק הנפרד - הפער שבין העונשים, כשלעצמו, אינו עולה לטעמי כדי פגם מהותי המצדיק התערבות מצד בית משפט זה.

הערה לפני סיום

80. טרם סיום, מצאתי לנכון ליתן התייחסותי לאופן בו נוהלו ההליכים המשפטיים בגין פרשה זו, ובכלל זאת להחלטת המדינה להגיש כתבי אישום נפרדים ביחס למשתתפים השונים בביצוע העבירה. נראה, אפוא, כי החלטת המדינה על אודות פיצול כתבי האישום בפני מותבים שונים (כב' השופטים ד' פיש ו-נ' ג'השאן) התקבלה במטרה להסתייע בעאטף לבירור פרטי הפרשה. ואכן, כפי שציינתי קודם, עדותו של עאטף בעניינם של אמיר ואזמה תרמה תרומה ניכרת למיצוי ההליכים נגדם.

81. הגם שמדובר בפרקטיקה מוכרת בקרב גורמי התביעה (ע"פ 6080/16 פלונים נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (06.12.2016)), הפערים בין עובדות כתבי האישום בעניינם של אזמה ואמיר לבין אלו שנטענו בעניינו של עאטף מעוררים לטעמי קושי המצדיק התייחסות. מכתב האישום בעניינם של אמיר ואזמה עולה, כי כלל המעורבים נטלו חלק בקבלת ההחלטה על ביצוע העבירה, ובהתאם חילקו ביניהם את השלל לאחר מעשה. מנגד, בכתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו של עאטף, טענה המדינה כי עאטף גויס לשם מימוש תכניתם של אמיר ואזמה, וכפועל יוצא קיבל עאטף תמורה בסך 4,300 ש"ח בלבד.

ודוק; אין מדובר בפער מילולי גרידא בין כתבי האישום, אלא בהבדלים מהותיים הנוגעים להיבטים עובדתיים בעלי נפקות משפטית - אשר גם זכו להתייחסות מפורשת במסגרת הכרעת הדין (פסקאות 18-19). תוצאה זו, הכרוכה בשמיעת "קולה הכפול" של המדינה, על קורותיה של אותה פרשה - מוקשית בעיני.

82. אולם, לגופם של דברים, בנסיבות העניין שלפנינו, בהינתן העובדה שפערים אלו נוגעים בעיקרם להכרעת הדין בעניינו של אזמה, שהערעור בגינה נמשך על-ידו בדיון שהתקיים לפנינו ביום 07.06.2022; ונוכח הודאתם של אמיר ואזמה בעובדות אלו במסגרת הסדר הטיעון - אזי גם לגופן של טענות, אינני סבור כי יש בפגם זה, כשלעצמו, כדי להצדיק התערבותו של בית משפט זה.

בהקשר זה יצוין, כי לא נעלמה מעיני טענת אזמה לפיה יש להקל בעונשו בשל התנהלות זו של המדינה מטעמים של הגנה מן הצדק - אולם, כשלעצמי לא שוכנעתי כי הפער שבין כתבי האישום השונים עולה כדי פגם כה עוצמתי, כל שכן כי יש בו כדי לגרוע מהגינות ההליך הפלילי (ע"פ 5124/08 ג'אבר נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (04.07.2011)). זאת בפרט, כאמור, בשים לב להודאתו החופשית של אזמה בעובדות מושא כתב האישום.

83. מסקנה דומה מתבקשת גם בכל הנוגע לפערים בין גזר הדין כאן לגזר הדין בתיק הנפרד. כאמור, הגם שראוי היה כי הנמקת בית המשפט בעניין זה תמצא ביטוי במסגרת גזר הדין, לגופה של בחינה אותה ערכתי לעיל - אינני סבור כי

יש בפער זה כדי לשנות מצדקת התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא. ויתרה מכך, בבחינת נסיבות הפרשה שלפנינו, לגופן - אינני סבור כי יש מקום להקל בגזר הדין, אלא כפי שנימקתי באריכות לעיל, ההפך מכך.

84. אחרית, כמו ראשית; בפתח דבריי עמדתי בהרחבה על חשיבותה הבלתי מעורערת של ההנמקה השיפוטית. דומני כי המקרה שלפניי מנכיח ביתר שאת את חשיבותה - ובפרט, את תפקידה של ההנמקה בהתוויית דרך הילוכו של היושב בדין בעת מתן הכרעתו.

כפי שהיטיב לתאר זאת השופט (כתוארו אז) מ' לנדוי, גילוי הנימוקים, כמוהם כגילוי הלך מחשבתו של השופט לעיני כל - ומכוחם של אלה מוקנה להליך השיפוט כוחו המשכנע (משה לנדוי "הלכה ושקול דעת בעשיית משפט" משפטים 292, 303 (1969)), וכך שם:

"הנמקה מלאה מחנכת את השופט למחשבה ברורה ולהעלאת נמוקיו - כולל תחושתו האינטואיטיבית, עליה דבר פאונד - מעל לסף תודעתו אל אור היום, על מנת שיעמדו למבחן הבקורת של דרגות הערעור, של אנשי המקצוע ושל הצבור כלו".

סוף דבר

85. סיכומי של דבר, בהתחשב בנסיבות המקלות העומדות לימינם של אזמה ואמיר - ואלו המחמירות שלשמאלם, בשים לב לצורך בהרתעת הכלל, על יסוד כל השיקולים שנמנו לעיל - ולאור ההלכה לפיה אין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את מלוא חומרת העונש, באיזון הכולל דומני כי עלינו להחמיר בעונשם של אזמה ואמיר במידה מסוימת.

86. אם כן, אציע אפוא לחבריי לדחות את ערעורם של אזמה ואמיר, ולקבל באופן חלקי את ערעורה של המדינה. כך, ששנתיים מעונש המאסר שהוטל על אמיר בתיק מושא הערעורים דנא ירוצו על-ידו במצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו בגדרי ת"פ 68392-03-18; ושנה וחצי מעונש המאסר שהושת על אזמה בתיק מושא הערעורים דנא תרוצה על-ידו במצטבר לעונש המאסר שהושת עליו בגדרי ת"פ 44247-07-18 ו-ת"פ 11766-03-17 (ובניכוי ימי מעצרם, כפי קביעתו של בית משפט קמא). בנוסף, אציע גם להורות על שלילת רישיונו של אזמה לתקופה בת 12 חודשים. יתר רכיבי גזר הדין, כלשונם - ייוותרו על כנם.

ש ו פ ט

הנשיאה א' חיות:

אני מסכימה.

נ ש י א ה

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ח' כבוב.

ניתן היום, ט"ו בתמוז התשפ"ב (14.7.2022).

נ ש י א ה ש ו פ ט ש ו פ ט